

Synpunkter på FI:s Syrien-resolution

Den 25 februari 2014 antog Fjärde Internationalens Internationella Kommitté ”med överväldigande majoritet” en resolution om Solidaritet med det syriska folket.¹ Enligt vår mening är det en text som inte alls ger den vägledning som måste krävas av texter från vår International. Och vi tycker att man i sina slutsatser helt enkelt hamnar fel.

Den generella linjen är stöd till den väpnade kampen mot Assadregimen.

Det pågående upproret mot Assads diktatur som inleddes i mars 2011 är en rörelse för demokratis-ka, sociala och ekonomiska rättigheter liknande den som bröt ut i Tunisien och Egypten i slutet av 2010 och början av 2011. Den är en del av de ”arabiska upproren”.

Så började upproret, men vi vet att det inte är så enkelt idag.

När resolutionen ska beskriva Assadregimen så porträtterar man en diktatur som står mot hela folket. Stödet från alawiterna tonas ner på följande sätt:

Regimen har drivit igenom ett hårt grepp om den alawitiska folkgruppen och tvingat många av dess fattigaste ungdomar till armén. Den har försökt undanröja avvikande åsikter bland alawiterna för att förvandla dem till en politisk sekt knuten till sin klan, men utan att lyckas med det.

Den alawitiska folkgruppen har inte gynnats av någon speciell ekonomisk politik som favoriserat dem. Alawibergen [Jibāl al-‘Alawīyin – en bergskedja i västra Syrien mot Medelhavskusten] är landets näst fattigaste region efter den nordöstra regionen, som i huvudsak befolkas av kurder. Precis som resten av landet har regionen och alawiterna drabbats av den ekonomiska liberaliseringen, avskaffandet av understöd och hög inflation.

Den syriska regimen utnyttjar sekterismen på ett medvetet och genomtänkt sätt, speciellt för att handplocka livvakterna till förtryckapparaten kring Assad.

Att reducera problemet med att inte bara alawiter utan även kristna och andra minoriteter stött och, i allt högre grad (i takt med jihadisternas ökade inflytande på oppositionssidan), stöder regimsidan till att Assad skickligt manipulerat är inte seriöst. Att inte se tyngden av sunni-shia konflikten i hela regionen, liksom det faktum att kristna grupper bara behöver se vad som hänt i Irak för att se vad som står på spel är inte heller seriöst. Det är helt enkelt inte så att kampen stått mellan hela folket och en isolerad men militärt stark diktaturregim. Hade det varit så hade Assad-regimen inte existerat efter tre år och inte avancerat som den gör idag.

En lite konstig passus i resolutionen utgörs av följande:

För att öka sin legitimitet har regimen sedan 1970-talet uppmuntrat ett konservativt islam, inklusive att ge stora bidrag till islamiska skolor och propagerat för islam i media. Efter protester från en del kända sunnitiska religiösa personer genomförde Hafiz al-Assad 1973 en förändring av den nya konstitutionen och slog fast att ”presidentens religion är Islam”. Denna artikel behölls i den ”nya” konstitution som antogs av den nuvarande regimen i mars 2012. Den lade till en ny paragraf: ”All lagstiftning grundas på islamisk rättsfilosofi”. Bashar al-Assad fortsätter denna politik och har ökat samarbetet med religiösa samfund och även påskyndat den nyliberala politiken. Dessa åtgärder åtföljs av censur, samtidigt som religiös litteratur och islamisering av den högre utbildningen gynnas.

Assad har hela tiden framställt sig som sekulär (icke religionsbaserad). I själva verket har denna profilering gentemot ISIS, Al-Nusra, Islamiska fronten², särskilt under det sista året använts som ett viktigt ”försäljningsargument” för att få internationell sympati.³

¹ Se [Fjärde internationalen: Resolution om Syrien](#)

² Se [Islamiska frontens politik](#) av Aron Lund

³ Se t ex vad Assad själv säger om saken: [Syria's Assad says political Islam project has failed](#) (tillägg 9/4)

Resolutionen försöker framställa det som om sekularismen bara var en mask och att den underliggande tendensen har varit en inriktning mot en islamistisk stat. Men Assad-regimen har aldrig varit intresserad av en religiös islamistisk stat. Den har ständigt valt de taktiska allianser och omställningar som den behövt för att konsolidera sin makt. Om vi tar exemplet att konstitutionsändringen 1973 slog fast att "presidentens religion är islam", så motsvaras det t.ex. av att Sveriges författning slår fast att kungen är protestant. Sverige är nog ganska så sekulärt ändå.

Vi brukar ju säga att Saddam Husseins regim var sekulär. Det betyder ju inte att islam inte spelade roll, men det betydde att det fanns kristna ministrar och att regimen förhindrade diskriminering av t. ex kristna. Assads regim har genom de sista tre åren (och tiden dessförinnan också) begått så grova övergrepp att vi inte behöver slira i analysen för att motivera varför vi är emot denna regim.

Resolutionen visar just på några av regimens "meriter" när man helt riktigt skriver att den:

.... deltog 1990 i det USA-ledda Gulfkriget mot Saddam Hussein, och har låtit USA använda sina fängelser för tortyr som en del av kriget mot terrorn.

När det gäller orsaken till fundamentalismens spridning, så går dock resolutionen över alla röda linjer!

Så här säger den:

Den imperialistiska ockupationen av Irak och fiendskapen mellan Saudiarabien och Iran har också bidragit till att den religiösa fundamentalismen har spridit sig i regionen. Det har också den internationella antikrigsrörelsens underlåtenhet att stöda revolutionen i Syrien.

Detta underförstådda likställande av de imperialistiska krigsmånglarna, de fundamentalistiska reaktionära regionala makterna och den internationella antikrigsrörelsen är chockerande.

Vi har stött på liknande resonemang på den bisarra hemsidan "Democratic Revolution Syrian Style". Där hävdades att jihadisternas övertagande av Raqqa berodde på Kuba och Venezuela! Genom att dessa stater inte stödde upproret så vände sig det syriska folket åt höger.⁴ Och antikrigsrörelsen i väst jämförs på "Democratic Revolution Syrian Style" med de amerikanska nazister som inte ville ha krig mot Hitler-Tyskland. Resolutionstexten kan inte tolkas som annat än en anslutning till denna syn, låt vara utan nämnda hemsidas bisarra exemplifieringar.

Vad är det som antikrigsrörelsen gjort som resolutionen vänder sig mot? Mobiliserat mot amerikanska bombningar? Är resolutionsförfattarna av den åsikten att dessa mobiliseringar var felaktiga? "Democratic Revolution Syrian Style" anser det. De propagerar öppet för amerikansk intervention. Resolutionsförfattarna är medvetet eller omedvetet vacklande på denna fråga. I slutet av texten framförs som en av kravpunkterna:

- Mot all direkt utländsk militär intervention, vare sig det är från de imperialistiska länderna, Ryssland, regionala stater eller Hizbollah.

Och som en annan kravpunkt:

- Stöd det syriska folkets rätt att avgöra landets framtid fritt från all utländsk intervention.

Bra! Men hur går det ihop med kritiken mot antikrigsrörelsen? Ännu mer motsägelsefull blir resolutionen när den tar upp imperialismen. Vad menas när den säger:

Även om imperialismen nu hävdar att den är bestört över Assads brott, begränsar den aktivt all direkt humanitär hjälp och allt direkt militärt stöd till det syriska folkets uppror.

⁴ Se [How Cuba and Venezuela Scabbed on the Syrian Revolution](#)

Vilket militärt stöd är det som imperialismen begränsar? Logiskt kan det bara vara stöd från det egna imperialistiska lägret. Vad är detta annat än en kritik mot imperialismen för att den håller tillbaka sitt eget militära ingripande? Vi vet att ledningen för den Fria syriska armén (FSA) och Syriska nationella rådet (SNC) krävt militärt stöd (inklusive bombningar). Beklagas resolutionsförfattarna att det uteblivit? Är det bl.a. därför de anklagar antikrigsrörelsen i väst? En antikrigsrörelse som formats genom decenniernas erfarenhet av vad imperialistisk intervention i verkligheten är och har lett till oavsett hur den presenterats, förpackats och sockrats.

Resolutionen säger vidare:

Trots USA-imperialismens hycklande påstående att den stöder oppositionen, har den hindrat leveranser av de vapen till Syriska nationella rådet som det har bett om för att försvara sig mot Assads armé.

Idag har USA trappat upp leveranser, experthjälp och rådgivning tillsammans med saudier etc (det har nu även rapporterats att sauderna levererar luftvärnsmissiler⁵). Är det en utveckling vi ska uppfatta som positiv? Vilka är det som får tillgång till dessa vapen? Kommer det att avsevärt stärka de ”demokratiska, progressiva krafterna”? Vore det inte bättre att försöka begränsa eller strypa vapentillförseln till alla sidor, och då naturligtvis innefattande Assad-sidan?

Om fredssamtal tycker resolutionen följande:

De pågående fredssamtalen är också ett försök att splittra motståndet och tvinga Fria syriska armén och Syriska nationella rådet att dela makten med Assadregimen för att bekämpa ”terrorismen”.

Imperialisterna vill naturligtvis i eventuella fredssamtal nå fördelar för sig själva, precis som de i sitt materiella stöd till olika stridande oppositionsgrupper söker fördelar för sig själva och inget annat. Vem trodde något annat?

Men hur ställer vi oss till förhandlingar mellan regim och opposition för att nå åtminstone ett eld upphör? Det måste man vara för anser vi. Resolutionsförfattarna verkar inte ha det på kartan. Det verkar som de har militär seger för oppositionen som riktmärke. De tar då inte hänsyn till hur situationen ser ut idag. Att de tunga aktörerna är de islamistiska och jihadistiska styrkorna. Jo, resolutionen tar upp deras existens. Så här skriver den:

Men de fundamentalistiska islamisterna är mycket starkare nu än i början av kriget. De har fått pengar och resurser från staterna vid Persiska viken, vilket har givit dem allt större militära fördelar och därför har gjort det möjligt för dem att dra till sig frivilliga.

Sanningen är att de *dominerar*. Sanningen är att de praktiserar terrorvälde i de territorier som de kontrollerar. Sanningen är att de förtrycker och mördar demokratiska oppositionella.

Resolutionen försöker hantera detta genom att skriva:

De islamistiska krafterna, som har stöd från olika utländska krafter (i första hand Qatar och det saudiska kungadömet), strider sinsemellan – både militärt och politiskt. En av de mest positiva utvecklingarna under de senaste månaderna har varit att stora delar av befolkningen har gjort motstånd mot dessa islamistiska krafter.

Man skulle hellre kunna uttrycka detta som att de jihadistiska reaktionära krafterna har vuxit sig så starka och utövar sitt förtryck så massivt, att de demokratiska sektorerna ovanpå sin kamp mot Assad tvingas till självförsvar mot den jihadistiska delen av oppositionen. Dessutom handlar det till stor del om en kamp mellan olika islamistiska krafter. ISIS har ju blivit

⁵ Enligt <http://news.antiwar.com/2014/02/14/saudis-give-syrian-rebels-anti-aircraft-missiles/> och <http://world.time.com/2014/02/15/report-saudis-to-arm-syrian-rebels-with-anti-aircraft-weapons/> m fl. Se även <http://news.antiwar.com/2014/03/28/obama-may-allow-anti-aircraft-missile-shipments-to-syria-rebels/>

uteslutna ur al-Qaida och al-Nusra är nu al-Qaidas representant i Syrien. Dessa båda grupper slåss inbördes. Även Islamiska fronten (den största samordningen) slåss mot ISIS. En kamp mellan al-Qaida, al-Qaida extra, och al-Qaida light skulle man kunna förenkla det till. Men även vanliga sunnimuslimer tvingas försvara sig mot ISIS, för att inte tala om att alawiter och kristna, liksom kurderna tvingas försvara sig mot flera olika jihadistgrupper osv. Vi ser inget hopp i detta. Vi ser en katastrof utveckla sig.

När vi ”fem” (som nu blivit 9) har fört fram eld upphör som det nödvändiga initiativet så har vi beskyllts för att svika det syriska folket. Den internationella vänstern har beskyllts för att inte stöda kampen. Är det kanske denna vänster som resolutionen avser när den säger anti-krigsrörelsen? Nå väl, Finns det ett svek?

Det finns en del av vänstern som har tagit ställning för Assadregimen. Men den är inte dominerande. Och de har naturligtvis halkat helt snett. Men vi som befinner oss i Socialistiska Partiet har naturligtvis aldrig stött Assad, så vad består vårt svek i? Ja tydligen räcker det att säga öppet det alla borde kunna se: Det syriska folket är utsatt för ett gigantiskt lidande och det finns inga utsikter att demokratiska progressiva krafter kan vinna militärt. Det finns sådana krafter som kämpat och kämpar heroiskt. Vår solidaritet är med dem. Men detta betyder inte att vi är skyldiga att vara supportrar till varje taktisk bedömning som de gör. Det är faktiskt möjligt att säga: ”Vi delar era mål, men er taktik funkar inte. Vi vill att ni ska överleva och kunna spela en roll i framtiden. Fortsätter kriget är det helt andra krafter som kommer att ta hem spelet.”

Det är inget förräderi att söka förhandlingar när man ser att militär seger är en omöjlighet. Det är en plikt. Det är tragiskt att den Fria syriska armén inte haft förmågan att ta ett initiativ i denna riktning. Nu tas initiativen individuellt. Genom att människor inte orkar mer. Vi har miljontals flyktingar. Istället för en ordnad reträtt har vi sönderfall. Vi måste vara solidariska med det verkliga syriska folket. Det av kött och blod: De syriska barnen, de syriska kvinnorna...

Till resolutionsförfattarna bör man ställa frågan: Menar ni på allvar att det finns en möjlighet för de svaga demokratiska och progressiva krafterna att ta sig an och besegra ISIS, al-Nusra, Islamiska fronten, provästliga miliser och Assadregimen? Är det detta ni ser framför er som det möjliga scenariot?

Och tänk på konsekvenserna av ett fullständigt nederlag för vänsterkrafterna. Det kommer inte bara att leda till konsolideringen av en mycket repressiv regim, utan det kommer även att leda till en djupgående demoralisering som det kommer att ta decennier att övervinna innan en ny ung generation kan träda in på scenen och på nytt ta upp striden.

Resolutionen ger inget annat svar än ett proklamatoriskt stöd till kampen. Har vi inte som socialister en plikt att peka på svårigheter och föreslå lösningar?

Solidariteten med det syriska folket får inte vara några abstrakta principer. Det syriska folkets lidande är fruktansvärt konkret. Vi vill att detta lidande ska ta slut. Vi vill att vänsterkrafter ska överleva och kunna forma Syriens framtid.

27 mars 2014

*Mark Comerford, Stig Eriksson, Åke Eriksson, Martin Fahlgren, Anders Hagström,
Merete Karlsen, Per-Ola Nilsson, Peter Widén, Tomas Widén.*

Lästips

[SP-debatten om Syrien går vidare](#) (artikelsamling från december 2013)

[Vänsterpress om Syrien – januari 2014](#)

Båda textsamlingarna innehåller länkar till äldre texter.

Se även artikelserien [Andra akten för al-Qaida](#) som tittar närmare på de jihadistiska terroristgruppernas viktiga roll i dagens Mellanöstern och i synnerhet i Irak och Syrien.

Den svenske Syrien-kännaren Aron Lund har skrivit en artikelserie om utvecklingen av Fria Syriska Armén, som har haft stora interna och andra problem under senaste halvåret. Den finns i svensk översättning på marxistarkivet [Om Fria Syriska Armén](#).

Några pressklipp

Jonathan Steele i brittiska dagstidningen *Guardian* 26/3 2014 ("The Syria conflict has lethal momentum"):

”Kriget i Syrien befinner sig i ett strategiskt dödläge där ingen sida kan vinna, men stridslinjernas ebb och flod skapar vågor av elände som dagligen tvingar civila familjer att fatta beslut som gäller liv och död: att stanna, flytta på sig eller återvända. Fel val kan bli fatalt.

Att hoppas på ett återupptagande av Genève-samtalen verkar meningslöst, vilket den högsta FN-förhandlaren, Lakhdar Brahimi, erkände i måndags [24/3 2014]. Västs skarpa och kortsynta reaktion på Rysslands övertagande av Krim har förgiftat relationerna med Kreml och undergrävt alla chanser till samarbete mellan USA och Ryssland när det gäller Syrien åtminstone för flera månader framåt. Det kommer också att förstärka Kremels beslutsamhet att inte få se Assad störtas. Likaså kvarstår västs vägran att bjuda in Iran att ansluta sig till Genève-processen, och detta bara ökar Teherans stöd för Assad.

Så är bilden dystrare för varje dag. Utsikten bland analytiker i Turkiet, samt bland syriska flyktingar som jag talat med, är att detta fasansfulla krig kan pågå ytterligare fem eller till och med 10 år.”

James McMichael i *Syria Comment* 26/3 2014 ("Do Syrians Want To Fight Until Victory or Do they Want a Ceasefire?"):

”En färsk undersökning visar tydliga skillnader mellan civilbefolkningens och rebellsoldaters synpunkter i fråga om kriget och Syriens politiska framtid. Enkelt uttryckt, civila vill ha en förhandlingsfred så snabbt som möjligt, samtidigt som rebellsoldater är fast beslutna att kämpa vidare för militär seger. Dessutom vill civila ha en efterkrigsregering med begränsat religiöst inflytande, medan rebeller vill ha en religiöst dominerad efterkrigsregering.”